

NHẬT BÁO

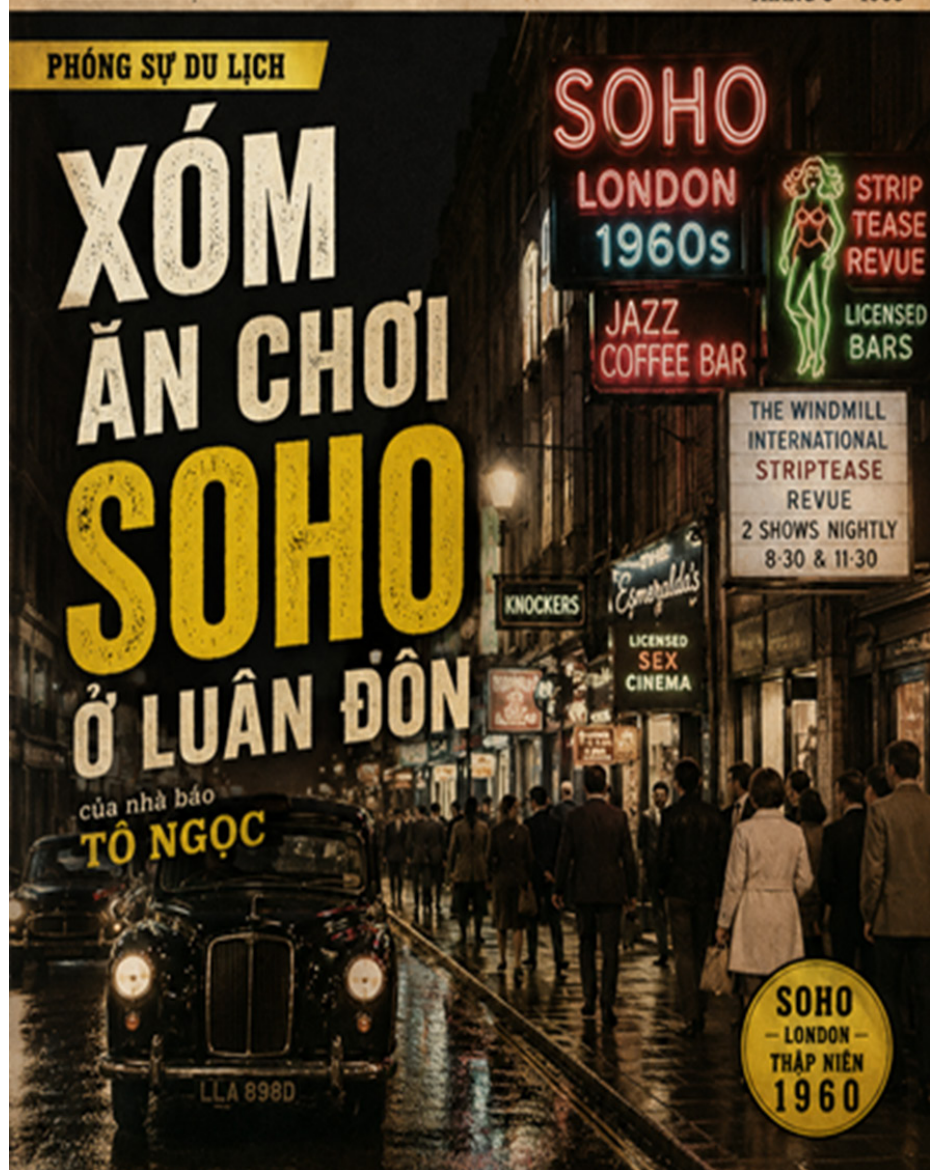
CHÍNH LUẬN

THÁNG 5 - 1966

PHÓNG SỰ DU LỊCH

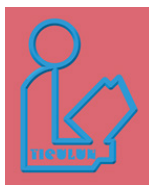
XÓM ĂN CHƠI SOHO Ở LUÂN ĐÔN

của nhà báo
TÔ NGỌC

XÓM ĂN CHƠI SOHO Ở LUÂN ĐÔN

Tô Ngọc

Paris * 25-07-2026

Nguồn : *Quán ven đường*
Ebook : *Thư viện Tiểu Lùn*

XÓM ĂN CHƠI SOHO Ở LUÂN ĐÔN

TÔ NGỌC

**Nhật báo CHÍNH LUẬN
Từ số 628 ngày 11-05-1966
đến số 634 ngày 18-05-1966**

VÀI DÒNG VỀ NHÀ BÁO TÔ NGỌC

Tô Ngọc sinh năm 1935 tại Bắc Việt.

Chính thức vào nghề viết năm 1959 tại Sài Gòn, trên tuần báo Văn Nghệ Tiền Phong và nhật báo Ngôn Luận.

Ba nhà báo kỳ cựu : Hồ Anh, Tử Vi Lang và Thái Linh là những người đầu tiên hướng dẫn ông vào ngành truyền thông.

Năm 1964 ông là biên tập viên nhật báo Chính Luận.

Ngoài phần tin tức, văn nghệ, ông còn phụ trách trang Mai Bê Bi dành cho các em thiếu nhi, cho đến ngày 30.4.1975.

Năm 1965 làm Thư ký tòa soạn tuần báo Chọn Lọc.

Năm 1973 : ông giữ chức vụ Tổng thư Ký Nghiệp đoàn Ký giả Việt Nam, hoạt động liên tục cho đến khi Việt Cộng cưỡng chiếm Miền Nam năm 1975.

Phía cộng sản đánh giá ông là tay sai đế quốc Mỹ cài cắm trong giới văn nghệ sĩ miền Nam Việt Nam, đã bắt ông bỏ tù gần 12 năm,

từ ngày 6.4.1976 đến ngày 9.9.1987 mới thả.

Ông đã qua các trại : T.20 (Gia Định), Gia Trung (Pleiku 1977), và Z.30D (Hàm Tân 1985).

Là người yêu nghề, ông luôn coi mình là một nhà báo thuần túy, mặc dầu ngoài lãnh vực săn tin, viết tin, bình luận, sưu tầm, làm phóng sự, tường thuật v. v... của ngành truyền thông ông còn viết khá nhiều tiểu thuyết với những tình tiết, kỹ thuật thắt mở như một nhà văn chuyên nghiệp, đăng thường xuyên trên 4-5 tờ báo Saigon trước 1975 với các nội dung : tình yêu, xã hội, dã sử, phóng sự, kinh dị, nhi đồng...

Một số tác phẩm đã xuất bản, nhưng còn nhiều cuốn tuy đã hoàn tất đăng trên báo nhưng chưa có phương tiện ra mắt độc giả.

Các tác phẩm đã xuất bản :
Bâng khuâng (truyện dài, Gió Nam 1963) ; Kỹ thuật lấy chồng (Gió Nam 1965) ; Quý sống ăn người, Ma sói rừng thiêng, Hầm giết người (Chọn Lọc 1967- 68). Riêng cuốn Hầm Giết người đã được tái bản tại Mỹ giữa thập niên 1980 khi tác giả còn đang bị giam giữ tại quê nhà.

Ông định cư tại Hoa Kỳ từ 16.9.1993, diện H.O.

Ông hiện sống tại Sacramento
với gia đình.

CHÍNH VĂN

*** Người Anh nổi tiếng về tính phớt tỉnh, ưa bảo thủ, thích khác người như các đơn vị tiền tệ, đo lường rắc rối... Nhưng cái khoản ăn chơi du hí thì người Anh lại bắt chước thiên hạ hơn ai hết !**

*** Xóm ăn chơi Soho là nơi tập trung các “tinh hoa” của nghệ thuật ăn chơi quốc tế, nó khiến cho Anh quốc thu về một mối lợi khá lớn về ngoại tệ và thuế má. Có người thường nói : “Sang Anh mà không thăm Soho thì tự tử đi cho xong đời !”**

Mỗi một quốc gia đều có những địa điểm giải trí đặc biệt của mình. Ba Lê thì có khu Mông Mác đã từng nổi tiếng khắp thế giới về những màn nhảy múa French Can Can tức là lối nhảy kéo váy đến bẹn và ngoáy loạn xạ, rồi thì các hộp đêm với màn vũ khỏa thân giật gân nảy lửa. Ở Hambourg (Đức) thì có một khu ăn chơi gồm rất phòng trà ca nhạc sát vách nhau, bên trong biểu diễn đủ thứ trò từ trò tao nhã nhất cho đến trò tục tĩu nhất ... Lại có những chiếc ngõ hẹp mà bên trong gái điểm được đưa bày hàng trong tủ kính, để khách ăn làng chơi đi qua, dừng lại thì vô...

Người Anh là một nước xưa nay vẫn ngang nhu cua, ưa bảo thủ nhưng trong địa hạt ăn chơi thì trái lại họ không bảo thủ một tý nào cả. Họ tổ chức trình bày xem ra có phần tiến bộ văn miêng hơn bất cứ một quốc gia nào, kể cả Pháp, là nước vẫn được xem như là vua về du hí. Thật thế, xóm giải trí Soho ở Luân Đôn đã minh chứng cho cái “ý chí ăn chơi chết thôi” của người Anh.

Chữ Soho thật khó mà giải nghĩa. Nó không phải là một chữ có ý nghĩa hay ho gì, trái lại nó chỉ là một chữ thật tầm thường, mà xưa kia những thợ đi săn thỏ hay kêu ở cửa miệng, Người ta đuổi thỏ và hò hét hai âm thanh trên. Nó có nghĩa như là một tiếng reo chiến thắng

của đoàn quân đuổi giặc, và người ta đã hò hét trong trận Sedgemoor.

Miền đất mà khu giải trí Soho hiện thời tọa lạc xưa kia là một khu rừng hoang vắng mà người ta thường săn thỏ. Miền đất này thuộc quyền cai quản của quận công Monmouth, một người rất có thể lực đối với đức vua Charles đệ nhị. Chính vì quận công này đã tham chiến trận Sedgemoor, và hai tiếng “Soho” đã thoát thai thời kỳ quận công Monmouth.

Đối với người Anh, người ta gọi đây là “Trung tâm thói xấu”. Tuy thế người Anh lại chính là những người năng lui tới Soho hơn ai hết. Soho nằm trên một khu đất không lấy gì làm rộng rãi cho lắm,

nhưng đối với dân ăn chơi thì như thế cũng đã là quá đủ lắm rồi. Con số đúng nhất về diện tích của khu giải trí Soho là 2.589988km² tức là hơn hai cây số vuông. Bao quanh Soho là một khu các nhà dân cư, nhưng lại là những nơi “cung cấp” thực phẩm cũng như ... người cho trung tâm giải trí này. Tại đây có nhiều căn hầm đào sâu xuống lòng đất và những căn hầm này có một không khí ẩm cúng kỳ lạ, đã quyến rũ nhiều khách ăn chơi.

Ngay trong khu Soho không lấy gì làm rộng rãi này mà đã có tới 4 gánh xiếc trình diễn thường trực, đó là các gánh Piccadilly, Oxford, Cambridge và Saint Giles. Có lẽ trong các trò giải trí ở khu Soho, trò xem hát xiếc lại là trò lành mạnh

nhất... hồi hộp nhất... Nhưng lẽ dĩ nhiên nó chỉ thích hợp với con trẻ và những người ưa nhìn thấy những cảnh nguy hiểm chết người. Còn những người khác, người ta tới Soho không phải để nhìn voi, xem đánh du, mà xem những thứ khác hấp dẫn hơn nhiều.

Trong nhiều năm liên tiếp, sau thời kỳ đệ nhị thế chiến, khu vực Soho tiến bộ rất nhanh. Đang là một nơi ăn chơi “thường thường bậc trung” thế mà chỉ trong có một thời gian ngắn, Soho đã vượt hẳn các bậc đàn anh như Montmartre của Pháp, tự đưa mình tới chỗ huy hoàng của những món ăn chơi. Sự tiến bộ kinh khủng của Soho làm cho chính phủ Anh lo ngại và lưu tâm đặc biệt. Sở dĩ mà người Ah

không thể hủy bỏ Soho là vì Soho hàng năm đem lại cho xứ sở họ những món tiền thuế khổng lồ, những món ngoại tệ to lớn... Thành ra bảo thủ là một chuyện, nhưng thu tiền thì lại là một chuyện khác. Ngoài ra nếu nhờ Soho mà quốc gia thêm tiền, thì đó cũng là một hành động ... ái quốc vậy ! Mà, nếu đã là ái quốc thì không có gì là xấu xa, là bẩn thỉu hết ! Người Anh vẫn có tinh thần yêu nước, tưởng ta cũng không lấy gì làm lạ về việc đó cả !

Mặc dầu vậy, nhưng chính phủ Anh cũng đặt ra một Ủy ban có nhiệm vụ kiểm soát khu vực ăn chơi này. Ủy ban gồm có nhiều... cô gái già, có nhiệm vụ canh chừng những trò quá trớn của Soho. Sở dĩ ủy ban này ra đời cũng là vì

những lời kêu cầu cứu thất thanh của các bà trong tổ chức “Lord Day Obsevanance Society”.

Các bà trong hội này sau khi đã xem đã đòi các màn trình diễn giật gân ở khu Soho liền tuyên bố rằng tại khu Soho người ta cho làm lắm trò quá đáng, và đề nghị với chính quyền cần phải mở một Ủy ban kiểm soát, đặt dưới quyền các tu sĩ Anh giáo.

Việc đem các ông tu sĩ ra để kiểm soát các món ăn chơi ở khu vực Soho là một việc hơi tréo cẳng ngỗng. Các nhà tu ngoài câu kinh tiếng kệ ra thì lo tới phần hồn của tín đồ, nay bỗng đưa các ông vào làm trong ủy ban, có nhiệm vụ kiểm soát các trò vui giải trí của

đám người trần tục thì thật là khó coi. Các vị tu sĩ đó phải được đặt ở các thánh đường, chứ không thể đặt trong các... bar đẳng-xinh, sò-nách ba, hộp đêm hay là khách sạn. Chính vì thế nên mới có sự phản đối, và sau cùng thì người ta đành phải để mấy bà gái già vào làm việc trong ủy ban kiểm soát.

Một vấn đề khác được đem ra bàn cãi, là có nên cấm thu Soho không được mở cửa ngày chủ nhật hay không. Nhất là tối thứ bảy thì lại càng đáng cấm lắm. Lý do được nêu ra là người là ăn chơi trác táng vào đêm thứ bảy sáng chủ nhà không dậy sớm để đi lễ được ! Nhiều cuộc tranh luận về vấn đề này. Nhưng cô điều đặc biệt là chính các vị tu sĩ không không hề

nói ra nói vào, không hề đề nghị thế này, đề nghị thế nọ mà chỉ có mấy ông trần tục đưa ra đề mà cãi nhau thôi. Có lẽ các vị tu sĩ đã hiểu rõ trọng trách của mình trong vấn đề dẫn dắt tín đồ. Các ông để cho mọi người hoàn toàn tự do chứ không muốn đưa ra những luật lệ cấm đoán một cách gắt gao, nó vừa ít có kết quả vừa làm mất giá trị của mình đi.

Vấn đề cấm ăn chơi ngày chủ nhật được “Hội Ngày của Thượng Đế” ủng hộ mạnh nhưng rất cục vẫn không có kết quả, bởi vì người ta quan niệm ngày chủ nhật là ngày mọi người được nghỉ ngơi, mới cần được giải trí, mà đóng cửa khu giải trí Sobo vào ngày chủ nhật là một công việc không hợp lý tý nào

cả, nhất là không phải tất cả dân Anh đều theo Anh giáo.

Đã có một thời kỳ người ta tính biến Soho thành một thứ hội chợ. Huân tước Wolfenden được cử giữ chức giám đốc lo công việc trên. Huân tước được chỉ thị là phải biến Soho thành một nơi giải trí lành mạnh đượm màu sắc tôn giáo. Huân tước trước khi nhận công tác, đã bỏ ra một thời gian dài để nghiên cứu chương trình. Ông điều tra và viết một bản báo cáo khá đầy đủ về Soho, nhưng rất cục thực hiện được vài ba điểm và cái chương trình công phu lành mạnh đó không tiến xa thêm được bước nào cả. Tuy nhiên, nhờ có huân tước Wolferden, các nhà hàng, hộp đêm ở Soho cũng được tổ chức có

qui củ hơn, chứ không bê bối như trước. Những giá cả đều được nêu rõ, các du khách có thể yên chí nhìn vào mà dự tính món chi tiêu của mình, chứ không đến nỗi bị chém vô tội vạ như các kiều nữ sò-nách ba ở Saigon chém các các ông Mỹ lộc ngọc, lơ ngơ từ dưới tàu lên.

Tại khu Soho này có đủ món giải trí có dư sức làm hài lòng những khách hàng khó tính nhất. Tại đây có hai hệ thống gái điểm gọi bằng máy điện thoại (call-girl) gồm toàn những thiếu nữ trẻ măng và xinh xắn, sẵn sàng phục vụ khách hàng tại nhà riêng.

Trong những ngõ hẹp người ta thấy vô số những lời rao những bảng quảng cáo về “món hàng” của

tiệm mình, với những chi tiết tỉ mỉ về đường lối đi lại để khách dễ tìm thấy. Lẽ dĩ nhiên chính phủ Anh ngốc gì mà không biết tới những mảnh lời khai thác về ... mật thám tại đây. Sở trình thám Scotland Yard có ít nhất là 2.500 nhân viên làm việc trong các chốn ăn chơi thuộc Luân Đôn và khu Soho. Các nhân viên mật vụ này làm đủ mọi nghề : vũ nữ khóa thân, đấm bóp trong các nhà tắm hơi, kiểu mẫu chụp hình, và có cả những cô làm nhà thổ nữa. Nói cho đúng ra thì cô nhà thổ nào đó được sở trình thám giao cho trọng trách điều tra những khách hàng hay thăm viếng cô, và lẽ dĩ nhiên không ai lại huấn luyện con gái nhà lành để đem làm nhà thổ bao giờ !

Nhờ có đội nữ binh của Scotland Yard trà trộn trong khu Soho để làm ăn, mà người ta đã khám phá ra nhiều tổ chức bất lương, âu đó cũng là cách chui vào đồng bùn để mà phục vụ công lý vậy.

Nước Anh nổi tiếng trên thế giới về những hội tư. Tại Anh nhiều hội tư đến nỗi không ai có thể đếm xuể. Riêng tại Luân Đôn, trụ sở các hội tư đã chiếm một diện tích khá lớn.

Có nhiều hội lúc thoát đầu có tính cách qui nạp những hội viên cùng chí hướng, như hội địa dư, hội sử ký, hội du lịch dưới biển, v.v... Nhưng về sau dường như các trò đó bỗng trở thành lâm cầm, và người ta biến các hội tư đó thành

một nơi giải trí kín đáo, dành riêng cho các hội viên mà thôi. Lẽ dĩ nhiên sẽ có rượu ngon gái đẹp tới phụng sự cho hội viên, có thể mới được ra vô. Các nhân viên công lực khi muốn vào phải trình giấy, và không có quyền can thiệp vào những trò mà người ta tổ chức trong hội, vì đó không phải là biểu diễn công khai, mà là một thứ giải trí riêng biệt, không bán vé lấy tiền.

Ngoài những hội tư cổ lỗ có từ lâu đời ra, khi khu ăn chơi Soho được thiết lập và tỏ ra phát đạt, thì lập tức có tới 150 hội tư mọc lên ngay tại thành phố Luân Đôn. 150 hội tư này qui tụ hơn 500.000 bồi viên ở rải các khắp các thành phố lớn ở Anh (vì hội có nhiều chi nhánh), và lẽ dĩ nhiên những hội

viên kia đều phải đóng nguyệt liêm cho ban giám đốc để chi phí các khoản như nhà cửa, rượu ngon, thức nhắm tốt, cùng ban nhạc và các khoản vũ nữ nhảy múa, các cô chiêu đãi viên xinh đẹp của hội gồm hàng ngàn cô luôn luôn phục vụ hội viên một cách tận tình. Các cô chiêu đãi viên này chính ra là một thứ gái điếm trá hình, và có đủ mọi hạng với những giá tiền chênh lệch nhau. Nhưng các cô chỉ phục vụ khách hàng là các ông hội viên mà thôi. Mỗi cuộc ân ái giữa ông hội viên và chiêu đãi viên giá từ 10 shillings tới 2 quinees tức là khoảng từ 70 đồng tới 300 đồng bạc V.N. theo hối suất chính thức.

Trong các hội này người ta tiêu loại tiền riêng, hay nói cho đúng ra

thì có là một thứ tích kê đặc biệt, để tránh sự phiền phức. Nhưng hội viên phải đổi tiền Anh lấy những cuốn tích kê đó, và người đó có quyền xài loại tiền của hội trong tất cả những lạc bộ của hội ở trong nước. Tuy nhiên, những tình hoa ăn chơi thì bao giờ cũng qui tụ ở Luân Đôn, và trong số 150 hội tư nói trên thì có khá nhiều hội đặt trụ sở ngay tại khu ăn chơi Soho che tiện việc làm ăn. Giá cả trong các câu lạc bộ do hội kiểm soát đều y hệt nhau, vì thế hội viên không sợ mình bị chém vô lý đến nỗi phải cầm đồ cổ đặc mà trả tiền ăn chơi. Tính ra thì nếu là hội viên các hội ăn chơi đó, người ta chỉ phải trả nửa tiền so với các cuộc du hý ở Pháp.

Không kể các hội tư, riêng các nhà ăn chơi du hí ở Soho thì bị kiểm soát gắt gao lắm. Đoàn quân chống sn đọa được đặt tên là “Đội Thập Tự Quân chống Sa Đọa” do huân tước John Wolfendes phải khó khăn lắm mới len lỏi vào trong khu ăn chơi đó để mà loại trừ những cảnh tượng sa đọa thái quá. Điều nên biết là ở các quốc gia khác nếu có những trò thoát y vũ, thì người ta cũng chỉ coi đến cái sù cheng và bạo lắm cũng chỉ để lại một mảnh lá nhỏ ở nơi cần che đây. Song ở Luân Đôn thì người ta không thể, một khi đã thoát y thì thoát cho kỳ hết, không một mảnh vải, không một vật gì dù nhỏ bé tới mấy được phép che đậy trên tấm thân ngà ngọc của nàng vũ nữ. Có lẽ người Anh quan niệm rằng một

khi đã xem thoát y thì phải xem nơi đến chốn chứ cái thứ nửa đời nửa đoạn, kín kín hở hở để làm cho người ta nổi bầu máu nóng và dễ dàng tới những sự việc đáng tiếc.

Có nhiều hội tư thường tổ chức những cuộc khiêu vũ trá hình, vì chỉ trá hình có mỗi bộ mặt không thôi, còn thân thể thì hoàn toàn khỏa thân. Họ ôm nhau nhảy một cách tung bừng trong tiếng nhạc, và nếu cần thì người ta sẽ đưa nhau tới một nơi khác để tình tự, ngay trên lầu, không xa nơi nhảy múa là bao.

Có thể nói có khá nhiều night-clubes ở khu Sobo là của hội tư nhân. Người ta đã biết khai thác các món hàng ăn chơi một cách

triệt để bằng cách mở rộng cửa cho người ngoài vào chơi để thu huê lợi, hầu bành trướng hội. Các hội viên thì tiêu bằng tiền riêng và mỗi khi trả tiền phải ký nhận trong sổ của nhà hàng. Giá tiền mà hội viên chi lẽ dĩ nhiên bao giờ cũng rẻ, nó cũng tựa như cái lối vé mời đi xem hát bóng tại Saigon phải chịu thuế du hý ấy mà !

Các trò giải trí nhảy múa trong những hộp đêm mở cửa cho công chúng tự do vào xem miễn là có tiền trả, hầu hết đều là những trò nhảy múa, vũ khỏa thân do các thiếu nữ có thân hình tuyệt mỹ trình diễn.

Người ta nhận thấy phần đông các thiếu nữ còn trẻ, các cô thường hay thay xiêm y bên cạnh chiếc

dương cầm do một nhạc công đang mê mải nắn những tiếng đàn tuyệt diệu để tô điểm thêm cho những nhịp điệu dịu dàng từ thân hình người con gái tỏa ra. Mỗi thiếu nữ trình diễn như thế một tuần được lĩnh lối 2.100 đồng VN. theo hối suất chính thức. Xem thế thù lao của các cô cũng rẻ lắm, nghĩa là mỗi cát-xê chỉ có 300 đồng bạc mà thôi. Nhưng lẽ dĩ nhiên các cô đều chạy tăng đêm, giờ này ở hộp đêm này, giờ kia ở hộp đêm khác với y phục khác. Cho nên thoát y vũ của các cô vẫn là cái trò rất ăn khách, và hàng tháng đã đem lại cho các thiếu nữ làm nghề vũ nữ một số bạc khá bộn. Đó là trường hợp các vũ nữ không nổi tiếng lắm, các cô đã có tên có tuổi, thì tiền cát-sê lại cao hơn.

Ít lâu về sau này, chừng vài ba năm nay, các ông chủ hộp đêm ở Soho đã có sáng kiến thay các bồi bàn bằng các thiếu nữ trẻ đẹp, như thế mới thu hút khách hàng, mà hầu hết là đàn ông, một cách mãnh liệt. Các bích chương quảng cáo cũng hấp dẫn không kém, với mục đích dụ dỗ các ông hiểu lạ. Chẳng hạn như mấy câu sau thường được in nhan nhản trên báo chí và viết trên tường : “Trò vui không kiểm duyệt”, “Mỗi tuần đều có gái mới”, v.v...

Theo bản tường trình của huân tước Wolfenden, thì một số lớn các thiếu nữ làm nghề thoát y không phải mà những vũ nữ nhà nghề. Họ thường là các cô thư ký, các cô đứng bán hàng, chiêu đãi viên ...

Họ có nghề nghiệp chính, còn vũ thoát y chỉ là một nghề phụ, giúp họ trả những món nợ, những món tiền may sấm mà hầu hết các thiếu nữ đến tuổi đều thích. Có cô còn đi học, là sinh viên của một trường Đại học cổ kính và có uy tín. Có nhiều ông Giám đốc xí nghiệp khi xem trình diễn thoát vũ nhìn mãi mới nhận ra đó là cô thư ký đánh máy, làm việc ngay trong phòng của mình. Thường ngày ông không thấy cô ta có cử chỉ hay lời ăn tiếng nói nào lảng lơ, cũng không tổng tình hay làm nũng với ai. Trái lại, cô ta rất siêng việc, làm việc nào ra việc nấy... Nhưng số lương của ông giám đốc phát cho mỗi tháng không đủ chi xài và cô ta đã chọn nghề vũ thoát y. Mặc dầu cũng là “chuồng cời” cả, nhưng làm nghề

này chắc chắn là không đòi bại như nghề làm nhà thổ.

Có điều mà người ta phải đau lòng mà nhận thấy rằng : từ ngày có “Đội thập tự quân chống sa đọa” thì các cảnh sa đọa lại tăng gấp bội. Người ta không phải là thánh mà có thể chịu đựng được một cuộc sống thánh thiện đầy kỷ luật. Cho nên càng cấm đoán bao nhiêu thì những nỗi thèm khát lại càng tăng thêm bấy nhiêu. Đó là lý do chính đã thúc đẩy Soho mỗi ngày một phồn thịnh.

Tại Soho còn có những câu lạc bộ chiếu bóng. Tại những câu lạc bộ này người ta ít khi chiếu những phim thông thường, mà chiếu rất loại phim mô tả cuộc sống của

những người trong hội khỏa thân, và thêm vào đó họ còn chiếu cả những phim tục tĩu nhằm thức tỉnh thú tính của con người. Lẽ dĩ nhiên những hội đó không còn có tý gì là “phụng sự nghệ thuật chiếu bóng” như lời quảng cáo và như những bảng in trong cuốn nội qui. Nó đã biến thành mà thứ hộp đêm trá hình, và những cô chiêu đãi viên sẽ là những người bạn chung chăn gối sau khi khách bị kích thích tột độ bởi phim ảnh khiêu dâm.

Ngày nay các trò trình diễn ở Soho đã tiến tới một bước xa. Nhất là các trò thoát y vũ thì có thể nói đã tới chỗ thần sầu quỷ khốc. Cái nghệ thuật của thoát y vũ là...

thong thả, bao giờ cũng thong thả. Sự thong thả của động tác nó có một tác dụng ghê hồn về mặt tâm lý. Nó làm cho người ta thấy căng thẳng thần kinh.

Theo lời các du khách đã từng thăm viếng các xóm ăn chơi quốc tế, thì Soho thật xứng đáng với cái chức “vua chúa” của mình. Nghệ thuật thoát y của Anh vượt xa Pháp, Mỹ, nhất là Mỹ. Người Anh vốn bảo thủ và cầu kỳ vì thế cái món vũ thoát y của họ cũng khác người và cũng có nhiều động tác ly kỳ không kém.

Chính tại Soho người ta lãng-xê ra cái một “bù khú tại trận”, nghĩa là nếu ông khách nào cô độc trong quán, có thể được các cô vũ nữ

hoặc ca sĩ (loại nhàn nhàn) tiếp đãi một cách ân cần ngay trên từng lầu... Các cô tiếp đãi xong sẽ lại vào hậu trường của quán và tiếp tục trình diễn những màn nghệ thuật của mình. Dường như cái lối phục vụ khách hàng một cách đặc lực như thế đã được nhập cảng sang VN ta, và dường như đã có một vài nhà nhảy đầm bê bối nào đó ở Việt Nam áp dụng... Lẽ dĩ nhiên là với giá cắt cổ, và chỉ những người giàu bạc mới dám xài mà thôi. Hơn thế nữa, muốn xài thứ quý hiếm như vậy, người ta phải có tuy-ô, phải được giới thiệu một cách đàng hoàng nếu không thì bố bảo cũng không ai dám tiếp.

Có những ông khách không thích cái cảnh ái tình trong chốn

lát, sẽ có thể com-măng một cô vũ nữ hay ca sĩ nào đó trong quán (lẽ dĩ nhiên ở Soho) để rồi khi cô ta hết việc sẽ ra xe cùng với khách, và tiền thì đã chi xong xuôi... Làm cái nghề đó cần nhất phải thu tiền trước, còn thì... hậu xét. Các cô cũng nhận đi chơi một ngày một đêm hay là một tuần lễ với khách, miễn là cái hầu bao của khách có thể chịu đựng đến mức nào.

Strip Club (tức là quán hàng có trò thoát y vũ) nổi tiếng và có uy tín nhất về môn vũ này, là nhà hàng Raymond's Revue Bar. Tại đây trình diễn thoát y rất dài, dài tới hai tiếng đồng hồ, và các vũ nữ thoát y, thì đều được tuyển chọn kỹ càng, chứ không ẩu như nhiều nơi

khác. Các cô vũ nữ đó đều được trả lương tới 700 quan cho một tuần.

Nhà hàng Raymond's này cũng là một quán ăn nổi tiếng vì có các món hầu sực và là nơi lui tới của những nhân vật nổi tiếng trong mọi giới. Mỗi khách vào xem thoát y đều phải trả một số tiền tương đương với 210 đồng bạc VN khỏi cần phải uống nước hay ăn nhậu gì hết.

Nhà hàng này cũng là một câu lạc bộ của một hội tư và lẽ dĩ nhiên khi các hội viên tới dự thì họ chỉ phải trả một món tiền tượng trưng mà thôi. Tại đây cũng có những bàn đánh bạc, nhất là món ru lét, để cho các ông các bà ưa trò đen đỏ tới phá của. Chẳng phải có mình

nhà hàng Raymond's này mới có trò đen đỏ, mà có nhiều nhà hàng khác cũng có những sòng bạc đào sâu dưới đất để cho khách hàng tới mua vui.

Trong lịch sử... đánh bạc của Anh, đã từng có những màn đấu trí thật gay go giữa các tay triệu phú. Những tay thua bạc ở Soho có nhiều tay tự tử vì mất nghiệp. Người ta còn nhớ có một nhà kỹ nghệ tới Soho đánh bạc, đánh thế nào đến nỗi ông mất luôn cả một xưởng máy quan trọng với hàng ngàn công nhân. Ngay ngày hôm sau, xưởng máy đã thuộc quyền người khác, và chính các công nhân cũng không ngờ mình đã thuộc về kẻ khác điều khiển.

Tại đây, đem bao nhiêu tiền đi cũng có thể coi là ít. Người ta sát phạt nhau hàng triệu, hay có khi hàng chục triệu. Những ông tỷ phú bốc đồng đã nường không biết bao nhiêu tiền bạc cho Soho. chính là cái lý lẽ tại sao người Anh và nhất là những nhà đạo đức muốn hủy bỏ Soho mà không được, vì đồng bạc bao giờ cũng trắng trẻo đáng yêu.

Một điểm đặc biệt của Soho, là tại đây ngoài những quán rượu khiêu vũ, nhảy múa thoát y v.v... lại còn có những bàn ăn thật ngon và những hàng sách lớn để... truyền bá văn minh tư tưởng. Nhà hàng ăn ngon thì phải kể tới “Harmony Inn”, nơi bán đủ thứ ăn vừa ngon vừa rẻ tiền, và là nơi thường lui

tới của đủ mọi hạng khách. Một tiệm sách có thể nói là lớn nhất thế giới được đặt tại Soho, đó là tiệm Foyle. Tiệm này thường trưng bày tới 4.000.000 cuốn sách đủ loại trên 50 cây số kệ sách kê sát tường ! Mỗi năm tại hiệu Foyle này người ta bán 5 triệu cuốn sách do hơn 600 cô bán hàng phụ trách việc chỉ dẫn và bán cho các khách hàng.

Nước Anh nổi tiếng về bia (điều nên nhớ rượu huyết-ki là món nổi tiếng của Tô Cách Lan chứ không phải của Anh), cho nên có nhiều quán rượu đã tìm cách đề cao cái món uống quốc hồn quốc túy đó. Các quán bán bia, nhất là bia đen

(loại bia uống ngon nhưng nặng hơn bia thường) được khách chiêu cố đặc biệt. Người Anh uống bia không thôi chứ không như người Đức, uống bia lại còn ăn thêm xúc xích nóng. Người Anh cho rằng phải uống bia “trần sì dầu” thì mới thưởng thức được tất cả cái thơm ngon của cây hốt bố chứ mà nhắm thêm một thứ khác vào nó làm hết cả thi vị của bia đi !

Nhiều du khách phải công nhận câu nói sau đây là đúng : “Muốn ăn ngon phải tới Soho”. Tại khu ăn chơi này người ta tìm thấy đủ mọi món ăn quốc tế. Từ món ăn Tàu cho tới món ăn Mỹ, hoặc những món khó kiếm ở mãi tận Bắc cực hay Nam cực. Nghệ thuật nấu ăn ở Soho đã tới một mức tinh vi không

thể tưởng tượng được. Các tay đầu bếp lành nghề trên khắp các nước trên thế giới dường như bảo nhau qui tụ ở Soho.

Bởi vậy khu Soho xứng đáng là một nơi “ăn” và “chơi”. Ăn thì ngon, mà chơi thì khoái không chỗ nào có thể so sánh bằng.

Du khách tới khu Soho không thể bỏ qua không vào uống cà phê tại quán “Que Vadis” do một người Ý mở. Quán “Que Vadis” lúc nào cũng đông nghịt khách tới uống cà phê. Cà phê ở đây làm theo hương vị Ý, uống rất thơ.

Có một quán rượu khác, bán nhiều món đồ uống Đức rất ngon, do một người Đức có cái tên Karl Marx nghĩa là trùng tên với tổ sư

cộng sản, ông này không xài nổi món cộng sản của Đông Đức đã phải di cư sang Tây Đức rồi sang làm ăn bên Anh. Quán cà phê của ông lấy tên cuốn sách nổi tiếng của me xừ Các Mác cộng sản, cuốn “Tư bản luận”. Tên Đức của nó là “Das Kapital”.

Lẽ dĩ nhiên có nhiều quán ăn Pháp mở tại khu Sobo này. Những cái tinh túy của Pháp đã “chuồn” sang Soho khá nhiều, vì dường như tại đây người ta thích ăn chơi phung phí hơn. Điều nên biết là hàng ăn của Pháp ở Soho phải đặc biệt lắm mới cạnh tranh nổi. Đó là chỗ mà quốc tế thi tài, cho nên anh nào tài thì anh đó sống, anh nào tồi thì lập tức bị đào thải ngay.

Ở Soho người ta qui tụ nhiều món ăn chơi, nhưng có điều ít có người bắt chước Mỹ. Họ cho dân Mỹ ăn chơi “cả quỳnh” chứ không được như người Âu châu. Đa số những người Mỹ sang Luân Đôn chơi bời, họ không thích vào các quán do người Mỹ mở, vì nó không có gì đặc sắc. Trong khi đó thì những hàng quán của Anh, Ý, Pháp, Tây ban Nha, Bồ đào nha, Hi Lạp, Ai cập v..v.. có nhiều trò mới lạ. Ngay cả cái môn vũ thoát y Mỹ cũng bừa bãi, nó nửa đời nửa đoạn không gây hứng thú tột độ cho khách hàng.

Theo các nhà viết sử, thì sở dĩ Soho được phồn thịnh và trở thành nơi tập trung quốc tế là vì vào cuối thế kỷ 18 miền đất này được dành

cho những người di cư từ mọi nơi trên thế giới tới trú ngụ. Lúc đầu tiên có những gia đình người Hi Lạp tới ở, họ đặt tên là phố Greek Street... Khu phố này có trước tiên, lại ở vào một địa điểm quan trọng cho nên sau này khi Soho trưởng thành người ta đã lấy Greek Street làm trung tâm điểm. Sau đó là cuộc di cư quan trọng của những tín đồ đạo Tin Lành từ Pháp sang. Những người theo đạo Tin Lành này bị những người theo đạo Gia Tô Pháp kỳ thị quá xá, mặc dầu cả hai tôn giáo đều thờ chung một vị giáo chủ là Chúa Giê Su.

Cuộc chiến tranh tôn giáo đó làm cho nhiều người chết máu chảy la liệt tại nhiều giáo đường. Các vị vua chúa Pháp cũng lợi dụng tôn

giáo để làm những việc riêng tư, và gây thế lực cho mình... Nhiều vị tu sĩ có đất đai, có quyền thu thuế cả vùng, các vị đã trở thành một thứ địa chủ cường hào ác bá. Đó chính là nguyên nhân cho cuộc cách mạng Pháp, phá vỡ ngực Bát-Ti vậy. Nhưng sau khi cách mạng thành công, nạn trên vẫn còn, cho nên nhiều người Tin Lành mới phải bỏ cả quê cha đất tổ để đi sang nơi khác làm ăn như thế. Lúc đó ở Anh người ta cải biến đạo Gia Tô thành Anh Giáo, có hệ thống tổ chức riêng biệt, không chịu theo La Mã. Lấy cớ rằng làm như vậy có nhiều điều bất tiện về mặt chính trị, bởi lẽ ai cũng chỉ yêu tổ quốc mình, ngộ nhỡ có vị tu sĩ ngoại quốc vì đặt lòng yêu tổ quốc của ông ta nặng ông ta có thể làm những điều có

hại cho nước Anh. Một vài người khác thì lập luận một cách quá khích hơn, cho rằng nếu tôn giáo mà có hệ thống cai trị quốc tế thì chỉ là tổ gián điệp. Những điều này chắc chắn là khó lòng mà có thể xảy ra lắm, bởi vì sự tể nhị của các bậc giáo trưởng. Sau đó Soho tiếp nhận thêm những người Do Thái di cư tới, di cư vì không sống nổi tại khu vực Đức kiểm soát.

Chính nhờ những người di cư này mà Soho đã trở nên địa điểm ăn chơi quốc tế không có nơi nào có thể sánh kịp. Nó đã mang lại cho bước Anh một nguồn lợi vô biên và đó chính là cách mà các người di cư giả ơn cho nước Anh vậy./.

